

Ey hür mısraların, hür bestekarı,

Henüz on yedisinde acemi bir şairdir sana seslenme arzusuyla yanıp tutuşan. Kaleme ölesiye karışmış olan parmaklarımla, nihayet senin adını yazıyorum. Önümde açık duran bu kadifeden sayfalar kadar yakınsın şimdi bana. Evet, dediğim gibi bende bir şair sayılırım. Şu gecenin kıvrılan karanlığında, gözlerim dizilir mısralara. Bir kız çocuğu için, kabuslardan yazarak sığınmak ne zordur, tahmin edebilir misin? Sorum yersiz... Sanıyorum ki, içinde bulunduğun hâl ile beni en iyi sen anlarsın. Yaşantılarımızın kıyaslanmayacak kadar zıt olduğunun farkındayım. Ancak parmak uçlarımızda kıpırdayan o dilsiz duygular, her seferinde aynı coşkuyu yaşatır bizlerde, buna eminim.

Şiirlerini, yazılarını okudum; aslında onlarda seni okudum. Kırangıçların dillerine düşen satırlarında anlamak istedim seni. Nasıl bir halet-i ruhiyedir bu içinde bulunduğun, söyler misin bana? Bir gün kendi şiirimde de bulabilecek miyim bu gücü? Seni okumak değil amacım, sadece anlamak istiyorum. Böyle bir marşı, böyle bir vatana kazandırmanın şerefini sana nasıl ifade ederim, bilemiyorum... Eğer anlatmak istersem, ellerim kenetlenir ve ben, mısralarına dalarım yeniden, yeniden.

Seninle tanıştığım zaman geliyor aklıma. İlkokulda, marşımı ezberlediğimde duymuştum adını. Çocuktum, kendime yakın kelimelere bir hayli uzaktım. Yeni yeni anlıyorum ne demek istediğini. Kendimden koptukça, manalara sığındıkça anlıyorum. "Allah bu millete bir daha istiklal marşı yazdırmasın." İşte bu sözün hep süngülüdür aklımda. En başta yarışmaya katılmadın. Çünkü parayla ölçülecek bir değer değildi bu insanların, bu vatanın namusu. Dört bir yandan evlatlar koşuşturdu, analar ağladı, yok oluşun çizgisinde mermiler yağdı toprağıma. O dört yılın yükünü hiçbir kalem taşıyamaz üstadım. Peki, o evlatlardan biri de sen değil miydin? Savaş senin de kapını kırdı, tüketti herkes gibi bedenini, hırpaladı ellerini. Sefalet iliklerine kadar yaşandı, bilirim... Ve sen, o ödülü geri çevirdin. Eğer aksi olsaydı, şimdi memleketimizin şairleri bu cesareti bulamazdı, mühürlenirdik. Yazacak malzemelerin kıtlığında, duvarına bıçakla kazıdın o dörtmısrayı. Uykularını böldün, bir baba şefkati ile bu vatan şiirinin saçlarını okşadın... Bütün bir Anadolu'yu, dünyayı zincirlere vuran o savaşı 12 kıtaya sığdırabilmek... Her bir şehidin adını böylesine yaşatmak... Bu imanındır, bu bağlılığıdır seni bende yaşatan. Azizim, gölgen altında hala şair olma umudum var ise, verdiğin cesarettendir. Hür oluşumu her seferinde hatırlayışım bile, gözyaşlarıyla selam duruyorum hiç yazılmamış satırlara. Ve anlamak istiyorum, seni anlayıp sayfalarca yazmak istiyorum. Belki o zaman avucuma baktığımda gerçek bir şiir görürüm ve gözlerimde yaşatırım, imanım kadar.

Benim zamanım ile senin zamanın arasında meçhul uçurumlar... Ancak sen o zamanları yaşarken, bir yanın hep bu yüzyılı düşündü, çünkü haykırıyor dizelerin. Hiçbir şiir sadece savaşın vahşetini gözler önüne sermek için doğmadı ellerinden. Görmemizi istedin. "Hakk'ı arayarak bulmamızı, hak için geri adım atılmayacağını belleğin," dedin bize. Çünkü yeri geldi, ölüm bile çaresiz kaldı cephede, son solüğünü verdi bir nefer gibi. Ne için savaşıldı? Ne için iftirayla bulanmış namlular nişan aldı bizi? İşte bu suallerin cevapları içindi belki de Safahat'ın.

Şehadet ile ant içen vatanım, bizim silüetlerimizle can bulacaktır. Çağımızdan en büyük arzundur Asım'ın nesli. Bu toprağın evladı imanı ile başını dik tutmalı, gırtlığındaki kelimeleri uğruna ayırmalı semaları birbirinden... İlmi, irfanı bir zırh gibi kuşanmalı. Atasını en aziz hatıralarıyla yaşatmalı her anında, kazımalı kollarına. Şu çağımızın karanlığını geçmişin küllerinden oluşan bir meşaleyle aydınlatmalı. Üstadım, Asım ki senin manevi oğlundur. Bizler ki, senin evlatlarıyız. Fikirlerini, kelimelerini yeniden dokumak, bizlerden başka kimin omuzlarında yer edinebilir?

Ey bağımsızlığın sırrını rüyalarında yaşatan şair, Asım'ın nesli benim. Asım'ın nesli bütün evlatlarındır. Tek bir eylemin etrafında, birden fazla özne misali, döner dururuz. Ve bir kez daha mısralarına şahit olur, içinde kayboluruz.

"Asım'ın nesli diyordum ya... nesilmiş gerçek

İşte çiğnetmedi namusunu, çiğnetmeyecek!"

Turgut Özal
SENA ARSLAN 11/A 209

